

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XXX.

Štev. 7 in 8.

Julij - avgust 1933.

Odmev iz Afrike

Misijski list s prilogo „Klaverjev misijski koledar“.

Izdaja: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul, 1.

Biserna maša nadškofa dr. A. B. Jegliča.

Dne 29. in 30. julija letos bomo katoliški Slovenci skupno čim dostojneje proslavili 1900 letnico smrti in vstajenja Zveličarja Jezusa Kristusa.

Veličastneje, pomembneje in lepše ne bi mogli počastiti Slovenci obletnice odrešenja, kot ob priliki biserne maše staroste slovenskih cerkvenih knezov nadškofa dr. Antona Bonaventure Jegliča.

V ta namen hočemo prirediti sledeče slovesnosti:

Dne 29. julija slovesno sprejmemo vladiko dr. A. B. Jegliča, ko se pripelje iz Gornjega grada v Ljubljano.

Zvečer ob 8. isti dan v Unionu slavnostni koncert in poklonitev katoliških organizacij svojemu ustanovitelju nadškofu dr. A. B. Jegliču.

V nedeljo dne 30. julija dopoldne biserna maša nadškofa dr. A. B. Jegliča na Stadionu v Ljubljani. Pri sveti maši ljudsko petje, katero organizira Pevska zveza v Ljubljani. Slavnostni cerkveni govor govori škof ljubljanski dr. Gregor Rožman. Po slovesni službi božji nastop župnijskih godb, ki nastopajo posamezno in v skupinah. Popoldne istega dne slavnostni koncert Pevske zveze na Stadionu, pri katerem sodeluje več tisoč pevcev in pevk.

V ponedeljek dne 31. julija prirede udeleženci v več skupinah romanja na naša božja pota, tako na Brezje kakor tudi na Sv. Višarje.

Prijave sprejema in daje tozadevna pojasnila tajništvo Pripravljalnega odbora, Miklošičeva cesta 7 v Ljubljani, v prostorih Ljudske knjižnice. Važnejša splošna navodila bo Priprav. odbor objavljal v katoliškem časopisu.

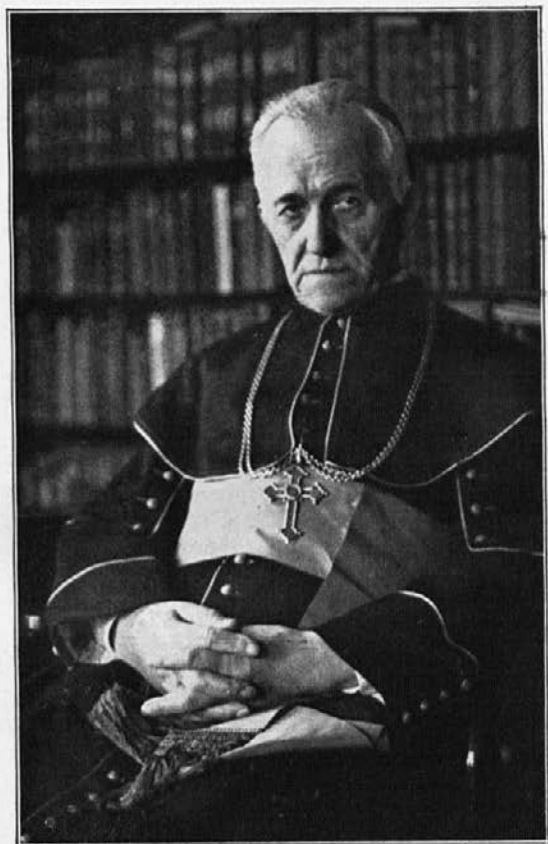
Škofijski odbor Katoliške akcije v Ljubljani.

Odmev iz Afrike

stane za vse leto
10 Din, 5 lir, 60 am.
cts, 2'50 šil; s prilogo

„Klaverjev koledar“ 15 Din, 7 lir, 80 am. cts., 3'10 šil. — Naročila in milodare, prosimo, naslavljajte na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.** (Ček. št. 10.887) — Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16. — Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA: Biseromašniku, prevzvišenemu g. dr. A. B. Jegliču. — Mesec dragocene Krvi. — Ubog, a vendar tako bogat. — Iskreno se zahvaljujemo za mlin. — Kako se poganstvo bori zoper sv. vero. — V večnem spominu bo živel pravični. — Še nekaj v njegov blag spomin! — Trnjeva zemlja — Gobavci v Tarafangani. — Črni kraljevi otrok. — Uslišane molitve. — Boljši časi.

Prevzvišeni biseromašnik dr. A. B. Jeglič.

Dne 27. julija 1933 praznuje prevzvišeni g. nadškof dr. Anton Bonaventura Jeglič svojo biserno mašo, to je šestdesetletnico svoje nove maše.

Ob tej priliki, ko se s hvaležnostjo spominjamo vsega njegovega velikega dela za kraljestvo božje med nami, zlasti njegovih daritev in molitev ter prošenj, ki jih pozna samo najvišji pastir vseh duš, se spominjamo s posebno hvaležnostjo, da je tudi našo misijonsko družbo z apostolsko gorečnostjo priporočal in podpiral.

Že l. 1905 je za ljubljansko škofijo izdal posebno priporočilno pismo, v katerem je seznanil svoje vernike z Družbo sv. Petra Klaverja in jo jim priporočil. Leta 1925 pa je s toplim pismom priporočil knjižico o „poklicu pomožne misijonarke za Afriko“, kjer je zapisal tudi tele prelepe besede:

„Dekleta, pazljivo preberite to knjižico! Ako je v kateri veselje za sveti poklic in pogum za vse težave, naj se dvigne in prosi za sprejem v to prekornostno družbo.“

Visokemu jubilantu želim o še mnogo let, da bi še dolgo molil za svoje ljudstvo in za vso Cerkev božjo na zemlji.

Uredništvo „Odmev iz Afrike“.

Mesec dragocene Krvi.

Kot vam je znano, dragi čitatelji, je služabnica božja Marija Terezija Ledóchowska, ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja, predragoceno Kri Jezusovo zelo častila. Vsled tega ji je bil mesec julij, kateri je posvečen predragoceni Krvi, še posebno mil in drag. In vprav v mesecu juliju (6. jul. 1922) jo je Bog poklical k sebi, da prejme zaslužen plačilo za svojo apostolsko gorečnost. Letos obhajamo že enajstič spomin njene svetniške smrti. Njej v blag spomin naj sledi tu izčrpek iz „Poziva“, katerega je služabnica božja pisala l. 1920, to je dve leti pred svojo smrtjo, na vse dobrotnike afriških misijonov. Nadvse važno je, da pomagamo širiti katoliški tisk v misijonih in po možnosti prispevamo za tisk katekizmov in zgodb sv. pisma v jeziku domačinov.

Poziv blagim dušam, da pomagajo širiti katoliški tisk v Afriki.

Mnogoštevilna so pisma, ki jih dobiva osrednja hiša Klaverjeve družbe, v katerih afriški misijonarji iskreno in nujno prosijo za knjige v različnih zamorskih jezikih. Ker pa naša tiskarna ne more ugoditi in ker to delo radi nenavadno visokih cen le težko oddamo drugim tiskarnam, je tozadevno posebno podjetje nujno potrebno. Zaradi teh razmer smo prepričani, da Bog hoče, da se to delo razvije in da se bodo katoličani — vsak po svojih močeh — z veseljem odzvali našemu vabilu.

Zamorci prejmejo po misijonarju luč sv. vere ter se pod vplivom katoliških šeg vedno bolj razvijajo in izobražujejo. Pri nekaterih rodovih se vsi otroci uče čitati in pisati ter prosijo knjig. Gre v prvi vrsti za berilo verskih knjig. Gre v prvi vrsti za berilo verske vsebine: katekizme, zgodbe sv. pisma, liste in evangelije, Hojo za Kristusom, mašne molitve in cerkvene pesmi. Naši novokrščenci dan za dnem iskreno prosijo te duhovne hrane. Ali jim jo bomo morali odreči? Kako naj se ustavljamo

iskrenim prošnjam afriških misijonarjev za knjige, ki jih rabijo pri širjenju kraljestva božjega?

Takoj od začetka svojega obstoja se je družba sv. Petra Klaverja posvetila temu tiskovnemu delu v zamorskih jezikih. In vrhovni predstojnik neke odlične misijonske družbe je na kongresu zoper suženjstvo v Parizu l. 1900 trdil, da bi Klaverjeva družba, če bi bila ustanovljena samo v ta namen, po zaslugah in važnosti nikakor ne zaostajala za družbo za širjenje sv. vere.

Da bi se pa to važno podjetje kljub sedanjim težavam in vsakovrstnim potrebam vendarle moglo izpeljati, je potrebno dvoja: denarna sredstva in delavne moči. — Da pridobimo potrebnega denarja, smo sestavili pravila za „Zvezo katoliškega tiska v Afriki“ in jo postavili pod varstvo sv. Katarine, mučenice Aleksandrijske. Član „zveze afriškega tiska“ lahko postane vsakdo:

a) kot redni ud z letnim prispevkom 5 Din in moli vsak dan očenaš in zdravomarijo s pristavkom „Sveta Katarina, prosi za nas in naše črne brate!“,

b) kot podporni ud z letnim prispevkom 15 Din,

c) kot dosmrtni ud z enkratnim prispev. 1500 Din,

d) kot ustanovnik, če založi za stroške ene izdaje katekizma ali molitvenika v afriškem jeziku. Njegovo ime pride natisnjeno na prvo stran dotične knjige, da se bodo zamorci blagega dobrotnika vedno spominjali v hvaležni molitvi.

Člani „Zveze afriškega tiska“ uživajo duhovne dobrote, katerih so deležni člani družbe sv. Petra Klaverja. Ustanovniki in dosmrtni udje prejmejo sprejemno diplomu in imajo pravico do brezplačnega prejemanja „Odmeva iz Afrike“.

Da se bo moglo podjetje vzdržati, so potrebne tudi delovne moči. „Žetev je velika, a delavcev malo,“ je nekoč rekel Zveličar apostolom. To okušamo pogosto tudi mi, kadar smo primorani naša tiskarska dela izročati drugim tiskarnam, s čimer pa se stroški znatno povišajo. Naj bi vendar mlada dekleta, kičitajo te vrstice, to premisljevale pred tabernakljem, kjer se Jezus v samoti in molččnosti neprestano žrtvuje, želeč ves svet razsvetljevati s svojo ljubeznijo in milostjo. Naj bi vprašale tam v zakramentu skritega Zveličarja, ne bi li mogle svojega hrepenenja, da bi se mu popolnoma darovale, utešiti s tem, da kot „pomožne misijonarki“ pomagajo afriške misijone preskrbovati z neumrjočimi kateheti, to je: nabožnimi knjigami.

Vsem pa bi najrajši zaklicali: Kvišku! Naprej! Ne držimo križem rok, ko gre za rešitev milijonov neumrjočih duš in za njihovo večno srečo! Naše podjetje je velevažno, kajti dobra knjiga je neumrjoč katehet, tih apostol, pomožni misijonar. Tiskana beseda je kot seme. Kdo ga hoče vsejati? Kdo želi afriške blažence, mučence iz Ugande, poveljati s pristopom k temu podjetju, ki je tolike važnosti za spreobrnjenje naših črnih bratov?

M. T. Ledóchowska.

Kakšno veselje, sedaj se bomo tudi mi učili katekizma!

V misijon Kayango, Bahr-el-Gazal, je došel zaboj s katekizmi v zamorskem ndogo-jeziku; poslala Družba sv. Petra Klaverja.

Ubog, a vendar tako bogat.

Apostolski vikarijat Karthum.

Poroča P. G. Cervello, od Sinov presv. Sreca, Atbara.

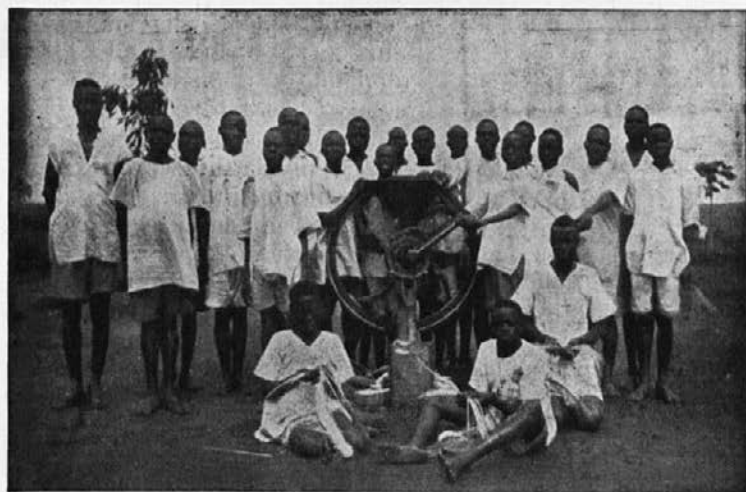
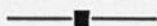
Ne morete si jasno misliti, kako revni so misijonarji v Nubijski puščavi. Kolikor se trudiš, da bi poslopja priokrožil malo bolj po evropsko, vendar ostanejo to, kar so: kup slame in ilovke, ki se maje in trese, ko se vanj upira vihar puščave „habub“ in ti ob grozni moči teče kar v curkih voda na glavo.

Kaj pa kapela? Trhel oltar iz lesa, ki so ga Sudanegi prav na grobo obtesali, nekaj klopi po sredi, ki so še bolj trhlje, mala mizica, ki mora svojo starostno onemoglost skrivati pod bel prticek, prticek sam pa je dar neke dobrotnice iz Kaira, križev pot pa zaznamuje le vrsta lesenih križev, ki sem jih po vrsti razobesil po stenah. Naš zaklad

pa je zakrament presv. Rešnjega Telesa, ki nas krepi in tolaži v tej samotni.

Zdaj pa namerava naš apostolski vikar, škof Bini, sezidati lepo cerkvico iz opeke. Toda, ah, kedaj bo še cerkvica stala? . . . On zaupa, da mu bodo dobre duše pri tem pomagale. Toda časi so sedaj težki in naša misijonska blagajna prav dobro občuti svetovno krizo. Nameravamo zidati zelo varčno; vendar vemo, da bo zidanje najbolj preproste cerkvice stalo vsaj 500 funtov šterlingov.

To pa je le proračun za golo zidanje. Kako mnogo drugih stvari pa bo še treba, preden bo nova cerkvica z vsem preskrbljena!

„Iskreno se zahvaljujemo za mlin!“

Pred nekaj časa sem vas prosil za mlin na ročni pogon, da bi mogel sam mleti moko za našo osnovno šolo. Ni bilo tako enostavno vsak dan preskrbeti potrebno količino moke za približno 50 zamorskih dečkov, ki imajo dober tek in zdrav želodec. Dobrotniki Družbe sv. Petra Klaverja pa so mi iz te zadrege pomagali. Zelo vesel sem, da vam morem danes z mojimi učenci vred izreči najiskrenejšo zahvalo ter vas zagotoviti naših molitev. Presveto Srce Jezusovo naj vas vedno in povsod blagoslavlja!

Še posebno pa se zahvalimo dobrotnikom Klaverjeve družbe, da so nam tako hitro priskočili na pomoč. To je

za misijonarja vedno velika tolažba in spodbuda, ako je njegova prošnja uslišana; če pa je pomoč hitra, je to še posebno veliko vredno.

P. De Marchi, kongregacije Sinov presv. Srca
Ekvatorialni Nil.

Kako se poganstvo bori zopet sv. vero.

Apostolska prefektura Sp. Konga.

Poroča sestra Ivana od peterih ran iz Družbe sv. Jožefa v Clunyju.

Fetiš, vražarstvo, zastrupljanje: to so razvade, ki se le težko odpravijo zlasti ponekod.

Naši črni katehisti morajo mnogo trpeti po vaseh, koder sta razširjeno vražarstvo in čarovanje. Pogani, ki se nočejo izpreobrniti, so vdani najgršim pregreham, zlasti zavisti, ljubosumnosti; kar vse je pogosto vzrok zločinov.

Še nedavno sta v bližini misijona živeli dve družini v prijateljstvu in je bilo njih življenje brez graje. Vsaka družina je imela otroke, ki so ji bili v veselje in ponos. To pa ni bilo vseh ljubosumnim sosedom . . . Nekega dne prihiti ko blisk hitro mati ene teh družin in prosi, naj bi pomagali njenemu možu, ki umira.

„Kako je to mogoče?“ smo rekli, „saj je bil tvoj mož pred nekaj dnevi še zdrav, poln življenja, moči in poguma.“

Da ustrezemo ubogi ženi, smo vendarle šle ž njo. Kako smo ostrmele, ko smo videle, da se mož res bori s smrtjo. Bilo je še čas, da smo obvestile patra, ki je prihitel in podelil umirajočemu sv. zakramente, preden je izdihnil. Uboga žena! Ubogi otroci!

Ko so ravno hoteli zagrebsti jamo nad umrlim, se je začul glas: „S tem smo opravili! V treh dneh bomo pokopali mlado ženo, ki bo zapustila tri otroke . . .“ Vsi so se bali in nihče si ni upal naznaniti zločinca, iz strahu, da si ne naprti njegovega maščevanja.

Tri dni po tistem je res prišla k nam stara žena in vila roke in kričala: „Moja hči umira! Včeraj je še delala na polju!“ To je bila žrtev, ki so jo naprej napovedali.

Pod pretvezo prijateljstva dajejo ubogi žrtvi strupa. Da si kdo nakoplje maščevanje, zadostuje, da koga kaj posvari ali da ga terja, naj mu vrne predmet, ki mu ga je bil posodil . . .

Neka princesa z imenom Tambuka se je izpreobrnila. Bila je slovita vražarica, ki se je s svojo obrtjo pečala 60 let. Odkar se je izpreobrnila, si je nakopala mnogo

sovražnikov, zlasti med sorodniki. Skušali so jo pregovoriti, da bi se zopet oprijela svoje prejšnje „obrti“ in tako zaslužila za svojo družino. Starka se je hrabro upirala, tako da smo ji častitali zaradi njene stanovitnosti. „Naj me ljudje zapuste, naj slabo o meni govorijo,“ je rekla, „vse to mi nič ni. Ne maram za nikogar več, ko za Boga in mojega Jezusa!“ Med temi besedami je ponovno poljubovala sv. razpelo, ki je viselo na steni v njeni koči. „Za Bogom imam najrajši misijonske sestre“, je dostavljala in nas hvaležno objemala ter se zahvaljevala za naš obisk. Slabela je od dne do dne. Zadnjič je hotela k sv. maši, pa je omagala na poti. Nesli so jo nazaj v vas, kjer živi od vseh zapuščena. Po nekem katoličanu nas je zaprosila za jedila. Ta je bil prišel k njej po zdravila, ker ona pozna mnogo zdravih zelišč in jih zastonj daje iz ljubezni do Boga. Zdaj bomo me skrbele zanjo in je ne bomo zapustile. Ker je tako stanovitna, mora to biti veliko zaščeno Jezusovemu Srcu.

„V večnem spominu bo živel pravični“

Smrt svetniškega škofa Msgr. Simona.

Poroča P. Eich, oblat sv. Franč. Sal., Pella, 8. dec. 1932.

(Konec)

Ko so bili vsi patri zbrani okrog njega, da so mu na pomoč v zadnjih urah pred smrtjo, dejal sem umirajočemu: „Mylord, sedaj smo prišli, da ostanemo pri vas, če mogoče do konca.“ Toda škof, ki je vedel, da bi bila njemu izročena čreda v nedeljo brez sv. maše, ako bi ostali patri pri njem, nam je rekel: „Ne, vrnite se. Prva dolžnost vas veže na Cerkev. Skrbite, da boste vsak na svojem mestu za spoved in nedeljsko mašo; jaz pridem na vrsto šele potem.“ P. Wolf, ki je v Pelli 46 let delil s škofom veselje in žalost, ga je prosil, naj bi smel ostati pri njem, ko je bil pri njem skoraj vse življenje in hoče sedaj z njim deliti tudi zadnje težke ure. Toda umirajoči je odgovoril s solznimi očmi: „Ljubi P. Wolf, vrni se k svoji čredi, obišči bolnike in otroke, ki bi bili sicer ves teden brez duhovniške pomoči; če te bom še potreboval, te bom poklical.“ Rajši se je odpovedal pomoči svojega najboljšega prijatelja, nego bi dovolil, da so njegovi verniki v nedeljo brez sv. maše. Ko so se poslavljali patri, je jokal kakor

otrok; prav dobro je vedel, da ne bo več videl svojih sinov, in vendar je bil pripravljen ter je povsem mirno govoril o svoji bližnji smrti. Posameznim patrom je izpregovoril nekaj dobrih besed.

Nekoč je dejal: „Kmalu torej pričnem novo življenje. Spočetka bo pač nekoliko težko (gotovo je mislil na srce), a potem bo lepo, čudovito lepo“. Neka sestra, ki je sodelovala z njim dolgo let, je rekla: „Mylord, ko boste v nebesih, ne smete pozabiti na nas, pač pa nam morate pomagati.“ In škof je odgovoril: „Tam gori nisem jaz vaš gospod, tam nimam besede. Ampak vi mi morate poprej pomagati, da pridem tja, potem bom vse, drugega za drugim, potegnil za seboj.“ Dan pred smrtjo je rekel: „Jutri bo zame težak dan“ (mislil je s tem zadnji dan svojega življenja). In umrl je res tisti dan, malo pred polnočjo. Zjutraj, bil je 21. november, spomin Marijinega darovanja, je še obnovil svoje redovne zaobljube. Škof Fages mu je čital obredno besedilo, umirajoči pa je ponavljal besedo za besedo s slabotnim, ubitim glasom. Dopoldne je še opravil predpisano izpraševanje vesti; bilo je zadnje. Popoldne ob 3 se je začel smrtni boj, ki je trajal sedem ur; ni se več prebudil, ampak mirno zaspal v novo življenje.

Škof Simon je bil ljubezniv do vseh ljudi brez razločka, zato pa je bil tudi pri vseh brez razločka priljubljen, pri belih in domačinih, katolikih in protestantih. Vsi so ga cenili in spoštovali kot resnično ljudomilega človeka, ki je bil pravičen vsem. Čislali so ga kot največjega moža na severozapadu. Med njegovo težko boleznijo ni prešel noben dan, ko ne bi bili drugoverci povpraševali, kako je škofu. Zdravnik v Keimoes, protestant, ki je bil na pomoč škofu rade volje vsak čas dneva, je odgovoril na vprašanje, koliko mu dolgujejo za zdravniško oskrbo: „Kako bi mogel kaj zahtevati od takega moža, ki je storil vendar toliko dobrega za tukajšnje ljudstvo!“ To odkritosrčno sočutje se je pokazalo tudi pri pogrebnih slovesnostih, h katerim je prišlo veliko število drugorodcev.

Mi misijonarji in katoliški kristjani imamo tolažbo, da nismo izgubili tega moža; more in tudi bo še nadalje deloval z nami in za nas. Saj mu je sedaj dana možnost, da more storiti še več za svoj ljubljeni misijon; kajti gotovo je prejel zaslužen plačilo in pravično povračilo v posmrtnem življenju. Sedaj more reči s sv. Pavlom: „Dobri boj sem dobojeval, tek dokončal, vero ohranil. Odslej mi je pripravljena krona pravice, ki mi jo bo dal oni dan Gospod, pravični sodnik....“

Še nekaj v njegov blag spomin!

Priobčujemo naslednje pismo, ki ga je pisala oblatinja sv. Frančiška Sal. iz misijona Pella, vikariat Reka Oranje, na družbo sv. Petra Klaverja dobro leto pred smrtjo škofa, jubilaranta g. Janeza Simona. Piše:

Naš prečastiti vrhovni pastir je to leto precej pri zdravju. Na praznik sv. Treh Kraljev bo navzočen pri slovesnosti, ko bodo preoblečene prve zamorske mladenke in sprejete v naš noviciat za domačinke. Meseca junija 1932 bo minulo 50 let, ko je bil prevzvišeni posvečen v mašnika; septembra istega leta bo pa 50 let, odkar je misijonar v Afriki.

To lepo dvojno 50-letnico namerava naš vikariat dostojno počastiti in proslaviti. K slovesnosti bodo vabljeni nj. ekselenca papeški delegat in vsi afriški škofje, katerih najstarejši je prevzv. g. škof sam. Slovesnosti se bodo vršile v misijonu Pella, kjer prevzvišeni že pol stoletja deluje. To je velika odlika za naš mali kraj, ki leži daleč v puščavi. Radi bi svojemu duhovnemu očetu pripravili slavlje lepo in mogočno v znak hvaležnosti in spoštovanja njegovih duhovnih otrok. Naša denarna sredstva so pa kaj pičila. Vendar zaupamo na Boga, ki najbolje ve, kako prečastiti zasluži, da ga počastimo. Naj bi Jezus našim prijateljem v Evropi navdahnul misel, da odpro srce in roke, da nam pomorejo, da bomo to lepo slovesnost res dostojno praznovali. On jim bo vse bogato povrnil in bo sprejel njih dar, kot da je bil njemu samemu darovan.

Pozneje piše:

Jubilej se je vršil kar moč preprosto, čisto misijonsko, vendar prav iskreno. Sredstev, ki niti tako daleč ne sežejo, da bi krila najpotrebnejše misijonske zadeve, tudi zdaj ni bilo na razpolago za ta lepi jubilej našega prevzvišenega misijonskega škofa. Vezala in objemala nas je z njim kar najtesneje ljubezen božjega Srca, katero mu je hotelo nakloniti nekaj mesecev po tem veselem dogodku zaslužen plačilo v nebesih.

Prip. uredn.: V zadnji (junjski) številki „Odmeva“ ste čitali zanimivo pismo slovenske misijonske s. Benigne Šteh. Tudi ta naša vrla misijonarka spada h misij. kongregaciji oblatinj sv. Frančiška Sal., ki jo je vodil pokojni škof Simon in je bil torej njen duhovni oče.

Trnjeva zemlja.

Iz pisma sestre Hermenegilde iz kongregacije Dragocene krvi, Zanzibar.

Naš otoček, ki je prav lep kos zemlje, je še skoro ves pod vplivom Islama. Morda zavirajo pot milosti pre-

grozna dela, ki so jih vršili Arabci ob času kupčevanja s sužnji nad nedolžnimi žrtvami? Le Bog to ve. Dozdaj je bilo le malo izpreobrnjenj in še ta le na smrtni postelji. Domačini prihajajo kar trumoma iz sredine Afrike semkaj, ker jih vabi zaslužek; toda, žal, kmalu postanejo žrtve mestnega življenja in islamske pokvarjenosti. Tako se zgublajo dušno in telesno. Na tihem pa le deluje božja milost in pripelje ob zadnji uri marsikako zgubljeno ovčico nazaj k Dobremu pastirju.

P. Henriot in sestre usmiljenke s svojimi gobavimi varovanci.

Gobavci v Farafangani.

Apostolski vikarijat Fort - Dauphin.

Skoro obenem smo prejeli iz zgoraj imenovanega zavoda za gobavce dvoje pisem, prvo od p. Henriota, lazarista, naslednika p. Kastan-a, drugo od sestre Maze, usmiljenke.

P. Henriot piše: „Ta zavod je bil ustanovljen l. 1902 in ima 250 bolnikov. Nekateri bolniki morejo le redkoke-daj iz hiše in še takrat le z veliko težavo. Med takimi, ki se še premikajo, so nekateri, ki se plazijo le še po kolnih ali ob močni palici, ki se nanjo opirajo z ostanki svojih prstov in rok. Napol odgnite noge jih le s težavo nosijo. Pri drugih se je bolezen osredotočila na obrazu. Mnogo je pa še takih, ki delajo na svojih njivah in nasa-dih. Mnogo jih je postalo katoličanov, odkar so pri nas. Večina gre vsak dan k sv. obhajilu.

Naš zavod je po mojih mislih vzor takega zavoda. Ustanovil ga je škof Lasné. K zavodu spada 5 vasi, ki so 50 do 100 m oddaljene druga od druge in je v njih toliko

malih kočic kolikor družin. Neoženjeni pa stanujejo po trije in trije skupaj, razdeljeni po spolu.“

Sestra Maze piše: „Pred tremi meseci so prišli trije mladi ljudje v naš zavod, ki so že krščeni in že družinski očetje. Alfonz ima dva otroka, Leon in Janez vsak po tri. Sprejeli smo jih prav radi, ker so se nam smilili. Vsak mora nositi svoj posebni križ. Ti ubožci še niso zelo razjedeni od bolezni in so upali, da bodo mogli prebivati v svojih družinah. Še vedno trdno upajo, da bodo ozdraveli.

Trinajstletna gobava deklica iz Madagaskarja.

Ta misel jih drži po koncu in jim pomaga, da svoje trpljenje mirno prenašajo, pokoreč se državni postavi. O, naj bi jih božji Odrešenik ozdravil, kot je tiste gobavce ozdravil, ki so ga klicali na pomoč. Vedno ga za to prosijo. Da bi jim blagopokojna ustanoviteljica Klaverjeve družbe to milost izprosila! To bolezen ozdravimo s tem, da vbrizgavamo dvakrat na mesec olje Chaumoogra. Vsi trije so tesarji in so imeli službo v Vohipeno. Prosili so me, naj jim preskrbim delo, da bodo mogli svojim ženam poslati kaj denarja za vzdržnino. Rada sem jim ustregla, ker vem, da je za bolnike zelo dobro, ako imajo kako delo. Kupila sem jim nekaj orodja. Zdaj zidajo ali poprav-

ljajo koče. Ker so pridni delavci, jih plačujem po razmerah in so zelo veseli, da morejo svojcem kaj poslati. So zelo pobožni, toda vedno nekako otožni.

Črni kraljevi otrok.

P. Doppler, C. S. Sp.

Smrt ljubljenege sobrata in sodelavca v vinogradu Gospodovem je za vsakega misijonarja samoumevno nekaj boleznega, grenkega. Toda kaj čuti srce misijonarjevo ob mrtvaškem odru kakega svojih črnih sodelavcev, katehistov, more pojmovati le tisti, ki ve, kolikega pomena so katehisti v življenju misijonarja, kateremu kot pogumni pionirji ravnaajo in pripravljajo pota do duš ubogih poganov ter jim tako nepopisno olajšajo trudapolno delo spreobračanja. Sledeči opis življenja in delovanja enega naših najboljših katehistov naj nam to natančneje pojasni.

Marija Jožef Membo je bil sin bojevitega glavarja ter kot tak po nekem boju od zmagalca oropan. Ker pa njegov oče ni mogel plačati izredno visoke odkupnine, je prišel kraljevi otrok v sužnost. Po mnogih ovinkih ga je božja previdnost privedla kot šestletnega fantička v naš misijon, kjer je po sv. krstu postal otrok božji in pozneje, ko je dorastel, vnet katehist. Marija Jožef, kakor smo ga imenovali pri sv. krstu, je bil moder, razumen dečko, poln dobrih lastnosti, ki se je kmalu vsem priljubil. To ga je sicer zapeljalo večkrat h kakemu nepremišljenemu dejanju, toda naš mali Benjamin si je znal kmalu pridobiti zopet odpuščanje. Bil je naš najboljši pevec ter je bil radi svojega izredno lepega glasu sprejet med cerkvene pevce. Kot tak je smel sodelovati pri slovesni službi božji in se tako kmalu seznanil z vsemi cerkvenimi opravili. V očetovskem varstvu misijonarja, ki je svojim varovancem skušal vcepiti duha plemenitega krščanskega mišljenja, je dečko rasel v starosti, modrosti in strahu božjem. Njegova duša, kakor duša vseh zamorcev, nagnjena k verskemu življenju se je zadovoljno odprla krščanskim navodilom. Nikdo ni znal katekizma bolje kot naš Marija Jožef in mnogo mesta sv. pisma je znal kmalu na pamet. Vendar mu je njegov ponosni značaj delal še pogosto preglavice in nekega dne se je tako spozabil, da je v svoji razburjenosti zapustil misijon, želeč drugod iskati svoje sreče. Ker pa tega ni našel zunaj med svetom, je kmalu obžaloval svoj pregrešek, se vrnil v misijon ter prosil odpu-

ščanja, ki ga je tudi prejel. Pripovedoval je potem, da je, zapustivši misijon, našel nekoč ob cesti več umirajočih ter jih krstil. Ti so mu gotovo za prejšeto srečo sprosil milost kesanja in spreobrnjenja.

Sedaj je Marija Jožef postal katehist in kot tak neolčljiv spremljevalec misijonarjev na potovanju. Imel je poseben dar, poiskati in najti bolnike in umirajoče ter bil tako o. misijonarju v veliko korist. Kajti tako je mogel misijonar mnogim poganom še v zadnjih trenutkih podeliti sv. krst in rešiti njih duše za nebesa. V sili je tudi Marija Jožef krstil umirajoče ter umel tako modro vse uravnati, da je vselej dosegel svoj namen. Pri tem pa se nikakor ni nikomur vsiljeval ali koga k čemu silil; njegovo vedenje je bilo tako neprisiljeno ljubeznivo, da ni nikogar užalilo in odbijalo. Zdaj je vpletel med govor kako besedico o Bogu, zdaj zopet govoril o nebesih in odpuščanju grehov. Povsod je bil dobrodošel; tako je dolgo časa z veliko vnemo izvrševal službo potujočega katehista, dokler ni bil stalno nameščen na pet ur od misijona oddaljeni postaji naše ljube Gospe Zmagovalke, ki jo je sam ustanovil. Preden pa je nastopil svoj novi delokrog, se je slovesno posvetil Bogu z obljubo, da hoče svojo službo zvesto opravljati do smrti. Nato se je podal, spremljan od blagoslova božjega in naših iskrenih voščil, v svojo novo domovino.

Kmalu je pridobil lepo število spreobrnencev. Vsak dan je zbiral mladino k pouku. Vselej je prej prosil blagoslova preblaženo Devico Marijo, pojoč z otroki v mali kapelici pred njeno podobo nekaj pesmic. Pri pouku katekizma se je odlikoval z veliko potrpežljivostjo. Kajti šestokrat je moral ponoviti svojim poslušalcem najpreprostejša vprašanja, preden so jih vsi umeli. Pouku je sledila pevska ura. Ustanovil je nekako pevsko šolo, ki jo je izvrstno vodil. Staro glasbeno orodje mu je služilo za spremljevanje. S kolikim veseljem je misijonar obiskal vselej katehetsko postajo našega Marija Jožefa in ob povratku ni mogel dovolj prehvaliti vneme vrlega katehista. Pa tudi za tega je obisk ljubljenežega očeta bil vselej dan veselja, velik praznik. Vsi so ga ljubili in spoštovali. Mladino je znal tako spretno navaditi reda in pokorščine brez ugovora, da smo se mu kar čudili. Tudi poljedelstva, za katero je imel posebno veselje, je učil svoje dečke ter dosegel pri tem lepe uspehe. Postavil je ob vhodu v vrt velik križ ter nanj pritrdil podobo Srca Jezusovega, da bi odganjala hudobne duhove.

(Dalje prihodnjič.)

Zahvaljujem se za veliko milost v neki zelo važni zadevi, katero mi je izprosila služabnica božja Marija Terezija Ledochowska.
A. V. Štefanja vas.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji za uslišano prošnjo, pošiljam obljubljeni dar in prosim objave v „Odmevu.“
A. H. Zg. Bitnje.

Že večkrat sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji v hudih boleznih in sem bila vselej uslišana. Iskreno se ji zahvaljujem in še nadalje priporočam. Prosim objave.
A. P. Drobinsko.

V zahvalo Mariji Tereziji za uslišano prošnjo pošiljam priloženo vsoto. Prosim, da bi zahvalo objavili in mi poslali še eno slikico služabnice božje z njeno relikvijo.
M. V. Dušinja vas.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za prejeto milost.
M. B. Golnik.

V zahvalo Mariji Tereziji za dobljeno zdravje pošiljam obljubljeni dar in se ji še v neki veliki potrebi nujno priporočam.
Neimenovana, Poklek.

Zahvaljujem se služabnici božji za prejeto milost in se ji še priporočam.
K. K. Leskovec.

V potrebi sem se zatekla k Mariji Tereziji in mi je pomagala. Iskreno se ji zahvaljujem.
S. M. Hotenje.

V prisrčni hvaležnosti se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji, ker mi je pred kratkim pomagala iz hude, težke zadeve. Priporočam se ji še nadalje.
J. V. Ljubno.

Zatekel sem se k blagopokojni grofici Mariji Ter. Ledochowski. Bil sem nepričakovano hitro uslišan.
P. H. Škofja Loka.

Na priprošnjo Marije Terezije sem bila uslišana v neki veliki stiski, za kar se ji tu zahvaljujem.
Neimenovana.

Zahvaljujem se grofici Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo in zdravje na nogah. Priporočam se ji še v neki drugi važni zadevi.

J. F. Sv. Jurij ob Ščavnici.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo in se ji priporočam še v neki važni zadevi. Prosim objave v „Odmevu.“

A. M. Št. Vid pri Stični.

V zahvalo za dobljeno zdravje moje sestre, ki je bila v zelo težki bolezni, pošiljam obljubljeni botrinski dar za krst deklice „Marija.“

I. J. Ajdovec.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

A. P. Žiri.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledochowski za uslišane prošnje pošiljam dar za misijone in prosim objave v „Odmevu“. Priporočam se ji še nadalje.

E. T. Sv. Lenart.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji, da me je uslišala in pomagala v moji zadevi

M. G. Vuhred.

V neki zadevi sem se priporočala služabnici božji in bila uslišana. Prisrčno se ji zahvaljujem.

I. Z. Zg. Bitnje.

Na priprošnjo Marije Terezije Ledochowske sem bila uslišana, za kar se ji zahvaljujem.

N. N. Štepanja vas.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski, da mi je pomagala v bolezni in je šlo brez operacije na roki. Prosim objave.

N. N. Ljubljana.

Velikokrat sem se zatekla k Mariji Tereziji v raznih zadevah in mi je pomagala, za kar se ji iskreno zahvaljujem.

R. G. Ljubljana.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za vse dušne in telesne dobrine, ki mi jih je izprosila od Boga.

M. O. Ljubljana.

V hudi zadevi sva se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sva bila uslišana. Iskreno se ji zahvaljujema.

I. F. Grosuplje.

V neki važni zadevi sem se priporočala Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila izredno hitro uslišana. Iz srca se ji zahvaljujem.

J. Ljubljana.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji za večkratno uslišanje. Pošiljam dar za zamorčke in prosim objave v „Odmevu“.

M. Ž. Ljubljana.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za srečno uspelo operacijo ter se ji še priporočam v neki zelo važni zadevi.

P. Sch. Ljubljana.

V bolezni sestre in v več drugih težavah sem se z zaupanjem obrnila na služabnico božjo Marijo Terezijo Ledochowsko, ki mi je s svojo priprošnjo vselej očitvidno pomagala. Hvala Bogu po njegovih služabnikih.

Tončka Kovačič, Gor. Radgona.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo ter se ji še nadalje priporočam. Prosim objave v „Odmevu“.

F. Š. Polzela.

V bolezni sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in na njeno priprošnjo se mi je noga pozdravila. Iskreno se zahvaljujem za to milost kot tudi za več drugih uslišanih prošenj.

N. Š. Semič.

Priporočala sem se služabnici božji in sem bila uslišana. Javno se ji tu zahvaljujem.

N. N. Skopice.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo. Prosim objave. C. pri Ljutomeru.

V zahvalo za dobljeno zdravje pošiljam misijonski dar ter se še priporočam. N. M. Jesenice.

V potrebi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Iskreno se ji zahvaljujem. F. L. Gornji Porčie.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Tereziji za srečno prestano operacijo. Priporočam se ji še za trdno zdravje na duši in telesu. Pošiljam obljubljeni dar za misijone. N. N. Rečica.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo ter se ji še priporočam. A. S. Krka.

Prip. uredn. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: N. C. Zalilog za dar posluha; M. S. Rečica za dušno in telesno zdravje in pravo razsvetljenje; N. Č. Ljubljana za zdravje na nogi; A. K. Ljubljana za primerno službo; I. P. Ljubljana v neki posebni zadevi; A. V. Bušica za milost, da bi mogla doseči samostanski poklic; M. B. Cirkovec v težki živčni bolezni; F. Č. Grobelno za zdravje na očeh; F. K. Berkovec za primerno stanovanje; R. P. Murski Črnci za ljubo zdravje in srečo pri živini; oče in mati z otroki za pomoč v krščanskem življenju in v težavnih gospodarskih in gmotnih zadevah, obljubljen je dar za misijone, če bo prošnja uslišana; M. M. Duplje v neki posebni zadevi; N. N. svojo zgubljeno hčerko; rodbina Gušek za srečen izid neke zelo važne zadeve; J. J. za mir in hišni blagoslov in za ljubo zdravje.

Boljši časi.

Vsesplošno se toži nad slabimi časi radi gospodarske krize po celem svetu. Se pa najdejo še ljudje, ki tudi v teh časih vidijo boljšo stran in kako dobro dene to človeku. Prav tolažljivo je, kar piše s. Ivana, misijonarka v Angoli, Družbi sv. Petra Klaverja: Pred nekaj dnevi smo obiskali vas „Pove grande“. Srečale smo poganske žene, ki so šle na polje in glasno klicale: „Kako smo bile nesrečne v suženjstvu fetišev. Koliko žrtev smo morale primesti vsako leto bogu dežja in kljub temu smo morali tolikokrat sušo. Sedaj vsega tega nimamo več, nič nam ni treba plačati in vendar imamo dovolj dežja. Kako dober je pravi Bog!“

Popolni odpustek

ki ga dobijo člani Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

1. julija, na praznik dragocene Krvi Jezusove.
25. julija, na praznik sv. apostola Jakoba.
24. avgusta, na praznik sv. apostola Jerneja.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani. Predstavniki in odgovorni uredniki: prof. Fr. Sal. Watzl, Kranj. Za tiskarno Tiskovnega društva v Kranju: Jos. Linhart.

Lepe nove razglednice

služabnice božje Marije
Terezije Ledóchowske

priporočamo vsem njenim častilcem
in misijonskim prijateljem. - Cena
1 Din, ducat 10 Din. Naročajo se
pri Družbi sv. Petra Klaverja
v Ljubljani, Metelkova ulica št. 1.

Dosmrtni naročniki!

Kdor želi postati dosmrten naročnik „Odmeva“ ter ostati misijonu zvest do groba, naj plača **enkrat za vselej Din 300,-** Kdor zmore, vsakemu toplo priporočamo. Tako ne boste imeli nič več skrbi, kdaj bo treba obnoviti naročnino. Afriški misijonarji pa bodo vse življenje za vas molili.

Kdo lahko postane pomožna misijonarka?

Za pomožne misijonarke so sposobna dekleta bodisi z višjo ali tudi navadno šolsko izobrazbo, samo da imajo pravi poklic za redovno življenje in so pripravljene iz ljubezni do Boga z vso vnetostjo delati za razširjenje sv. evangelija ter se v junaški samoodpovedi, ponižnosti in pokorščini posvetiti rešitvi neumrjočih duš.

Natančnejše podatke nam nudi brošurica: „Poklic pomožne misijonarke za Afriko“. Dobi se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova 1.

Katekizem ubogim zamorčkom.

Zelo prosijo zamorčki za katekizme, da bi se mogli učiti in pripraviti na sv. krst. Pa sami so revni in nimajo ničesar, misijonar tudi nima denarja, da bi jim jih kupil.

Družba sv. Petra Klaverja tiska v svojih tiskarnah katekizme v zamorskem jeziku.

En katekizem stane 25 Din.

Vsak, tudi najmanjši dar za tisk katekizmov, zgodb svetega pisma in molitvenikov v afriških jezikih sprejema Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Uprizarjajte misijonske igre!

Zato vam toplo priporočamo:

Tam daleč za morjem. Za dečke Din 3-50
Misijonar. Z moškimi vlogami Din 3-
Afindra. Za dekleta Din 3-
Vir nedolžnega veselja. Za prvoobhajance Din 7-
Po pošti 50 par več. — Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja.

Spomin na umrle.

Nj. ekscelexca škof Crpuzet, lazarist, apostolski vikar v Fort Dauphin (Madagaskar). — Preč. g. Jožef Plantarič, kanonik, Novo mesto. — Preč. g. Lovro Kos, župnik, Vinica. — Prečastiti g. Alojzij Čizek, župnik, Slovenji Gradec. — Helena Jelen, Orlova vas. — Alojzij Smolnikar. — Jozefa Veršnik, Gornji grad. — Usmiljeni Jezus, daj mu (ji) večni mir! (Odp. 7 let in 7 kv.)

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, služ. božji Mariji Ter. Ledóchowski: F. R. za uslišano prošnjo, za dobljeno pomoč in se še nadalje priporoča; E. B. Selnica ob Dravi za večkrat uslišane prošnje v važnih zadevah, se še priporoča posebno za spreobrnjenje dveh oseb; J. K., Sv. Ana za uslišanje neke prošnje; Z. K. Maribor se zahvaljuje za uslišanje v neki zelo važni zadevi; V. J. in M. S. Ljubljana sv. Antonu v neki važni zadevi.

Priporočila v molitev.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Padov., sv. Mali Tereziji, Mariji Ter. Ledóchowski in drugim patronom: A. K. Trkova za milost pravega kesa in srečne smrti, za spreobrnjenje neke osebe in za mir v družini; F. Š. P. za službo sinu in za spreobrnjenje neke osebe; M. P. Ljubljana za dušni mir in zdravje; N. N. za primerno službo; S. S. Ljubljana v neki posebni zadevi; T. S. Kočice za božjo pomoč in varstvo; Fr. Be. Ljubljana za ljubo zdravje bratu in za vso mojo družino.